

Fråga inte bara **Gud** – bestä

– Vad vill Gud med mitt liv?

Det är den vanligaste fråga Otto Rimås, lärare på Mariannelunds folkhögskola, möter. Och hans svar är inte det förväntade. Otto Rimås tror nämligen inte att Gud har en fix och färdig plan för varje människa. Men däremot att alla är inbjudna att tillsammans med Gud finna meningen med livet.

Förra året kom Otto Rimås ut med en bok om det bibliska begreppet "kallelse". Lite förundrad konstaterar han att det är den enda nytvingsbok i ämnet som finns, både på den svenska eller engelska marknaden. Detta trots att det rör frågor som är oerhört aktuella, inte minst bland den unga generation Otto själv dagligen möter i sin uppgift som lärare på en av pingströrelsens folkhögskolor.

Kallelsefrågan kan inte skiljas från angelägna frågor som till exempel: Vad är meningen med livet? Hur upplever jag Guds ledning i mitt liv?

– Tyvärr kopplar många ihop ordet "kallelse" med församlingstjänst eller missionsarbete. Men kallelsen handlar om hur var och en av oss kan leva tillsammans med Gud i vardagen, säger Otto.

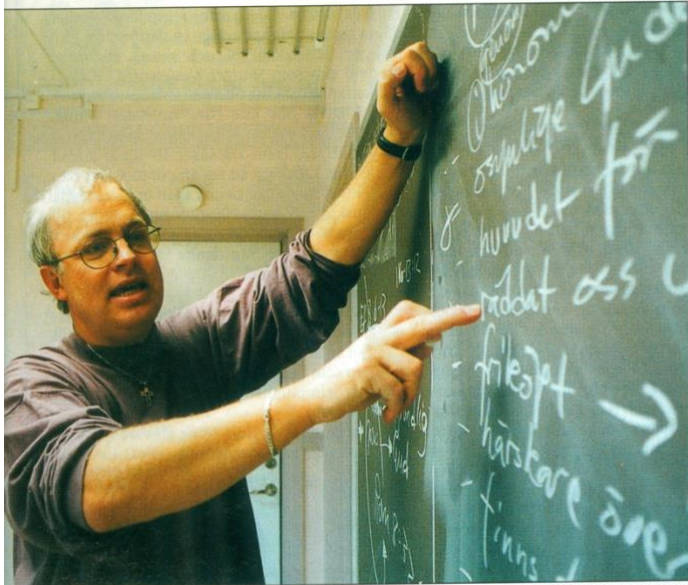

FOTO: TOMAS KARLSSON

Otto Rimås tror inte att Gud har en färdig plan som man måste finna sig i. Det gäller att också ta reda på vad man själv vill. För egen del kände han sig kallad att undervisa, medan lärare är ett yrke han själv bestämt.

Han tycker att frågan om kallelsen hamnat i obalans i kristenheten. Ofta spårar han en rädsla hos människorna då han börjar samtala med dem om Guds kallelse. Hos många förknippas kallelse med sådant som inte passar dem eller det som de själva inte vill.

– För att förstå sin kallelse kan man inte enbart lyssna på Gud. Man måste också lyssna på sig själv och på andra människor.

Vi behöver inte vara rädda för det Gud vill. Genom att komma till oss i mänsklig gestalt och i allt dela våra villkor har Gud visat att han är verkligt intresserad av oss människor. Han vet vem jag är, han vet att jag är stoft, säger Otto. Jesus kallas i Bibeln också för Immanuel, som betyder Gud med oss. Och eftersom han är med behöver jag inte frukta för det som Gud kallar mig till.

För att svara på frågan: Vad vill Gud med mitt liv? nöjer sig Otto alltså inte med att schablonmässigt svara: Du får be om ett tilltal från Gud! Nej, hans svar blir mer komplext. För att förstå meningen med livet måste man enligt Otto fråga sig: Vem är jag? Vem är Gud? Vad är behovet?

– Visst tror jag att man kan få ett övernaturligt tilltal om vad Gud vill. Men jag vet också att människor behöver befrias från kramp när det gäller detta.

Otto är övertygad om att vi kan finna Guds intentioner med våra liv genom att bejaka det vi själva vill, det vi trivs med, det vi tycker är roligt. Inte så att vi bara kan och ska ägna oss åt det vi finner vara lustfyllt, men så att vi faktiskt kan uppleva Guds kallelse genom att bejaka de gåvor Gud har gett oss. Men det handlar enligt Otto inte om att själviskt förverkliga sig själv, inte heller om att göra vår västerländska kristendom till en universell modell för hur det kristna livet ska levas.

– Merparten av livet handlar ju om att svara upp mot ibland trista, vardagliga behov och de flesta kristna lever under helt andra villkor än vi gör. Men det handlar om att Gud gör inte våld på vår personlighet, han vill i stället att vi ska tjäna honom med de förutsättningar vi har.

Otto värjer sig mot att tala om att Gud kallar till särskilda yrken, vare sig det gäller pastorer eller sjuksköterskor eller något annat yrke. Kallelsen gäller funktionen, inte den yttre formen eller positionen, menar han.

– Att vara lärare är ett yrke, men det är inte min kallelse. Min kallelse är att undervisa, säger Otto.

Han tror inte att Gud har en färdig plan, som det gäller att finna, och där varje avvikelse blir katastrofal. I stället menar han att detta med kallelse handlar om ett samarbete mellan Gud och människan. För att komma rätt behöver man därför känna både sig själv och Gud, men också den värld vi lever i. Gud visar sina goda intentioner med oss genom de naturliga talanger vi fått. Genom att lära känna sig själv kan man lära känna Guds avsikter. Men Gud detaljstyr oss inte. Han inbjuder oss i stället att samarbeta. Tillsammans med Gud är vi själva med och formar vad vi ska bli och hur vi ska förvalta Guds gåvor.

– Frågan är inte vad som är det rätta för mig utan vad som genom mina egna beslut och Guds ofattbara nåd blir det rätta. Alltför många har blivit blockerade av den under-

m själ v

visning som sagt att Gud en gång för alla fastlagt en plan som man måste följa. Det skapar bara kramp och självförbrärelser.

Riskerar du inte att betona människans eget initiativ för mycket? undrar jag. Reducerar det inte Guds medverkan till att bara konfirmera vad vi själva vill? Och som den moderata man han är, medger Otto att det alltid finns risk att hamna i något dike. Den traditionella synen att Gud i förväg planerat varje människas liv skapar fruktan och oro för att komma utanför Guds vilja och rädslan för att göra fel kan lätt göra människan passiv. Hans egen betoning på människans egen roll som fri beslutsfattare kan naturligtvis drivas därtill att människan blir den som dikterar Gud.

– Det tar jag bestämt avstånd ifrån. Vi kan inte styra Gud genom vår vilja, eller våra visioner eller genom att "i tro" göra anspråk på än det ena eller det andra. Hela mitt resonemang bygger på att vi lever i en nära gemenskap med Gud och där hans Ande får leda våra tankar.

Inför framtiden ser Otto ett växande behov av rådgivning på det individuella planet. Hos många är självkännedom och identiteten yttlig och svag. Framtidens utmaning blir att ge en utvidgad självvärld, som inte bara handlar om att bearbeta kriser, utan att ge vägledning till självförståelse och fördjupad identitet, menar han.

– Församlingen måste kunna ge människor en slags livs-rådgivning, vara den gemenskap där människor känner att de blir tagna på allvar, där man har tid att vänta in dem och där också människans innersta skikt blir belysta.

Enligt Otto Rimås är människan så rikt utrustad att hon under ett normallångt liv inte hinner upptäcka hela den potential som finns inom henne. Men i vårt samhälle och i våra kyrkor finns samtidigt en tendens till självförakt och det är vanligt att människor ser ner på sig själva. I kyrkorna talas ganska ofta om att människor är värdefulla och att man duger som man är, men, menar Otto, det har ingen effekt så länge som det inte också visas i praktisk, vardaglig handling. Han menar att faktorer som församlingsstrukturer och ledarskapsfrågor hämmat utvecklingen och är en av orsakerna till att församlingarna dräneras på engagemang.

– Människor vill inte pressas in i redan givna former utan behöver bekräftas och bejakas i de initiativ de vill ta, förutsatt att de ligger i linje med församlingens intentioner. Den tid är förbi när man kan förvänta sig att människor lojalt stannar kvar i sammanhang där de inte känner att de får livsutrymme för sina ambitioner och sin skaparkraft.

För att lära känna sig själv behöver man också medmänniskor, som både bekräftar och korrigerar. Om kallelsen ska vara mer än egen inbillning, bör också omgivningen uppleva dess riktighet. Genom att bejaka sina gåvor och bli bekräftad av andra kan en kallelsevisshet växa fram som också Gud kan sanktionera. Enligt Ottos filosofi kan man kanske säga att människans kallelse är att göra det hon är. Och uppgiften finner hon där hennes fötter står.

– Kallelsen är där jag är. Det gör det hela svårare, därför att det prövar min trovärdighet som kristen i alla sammanhang, och kräver att jag hela tiden fungerar i min uppgift.

DANIEL WÄRN

Tjänst

Kallelsenivå

Principiellt

Tjänst bland människor

Speciellt

Socialt arbete Församlingsarbete Undervisning Räddningstjänst Utlandsarbete ?

Konkret

Var? Vad? Hur? När?

Detalj

Ständiga beslut varje ögonblick av varje dag

För att klargöra vad han menar talar Otto Rimås om olika kallelsenivåer, som han konkretiserar med exempel ur sitt eget liv. Det finns för det första en principiell nivå, själva huvudområdet för min kallelse, säger han.

– I mitt fall handlar det om att både jag och Gud vill att jag ska jobba med människor.

Men, att jobba med människor kan man ju göra på många sätt, vilket Otto också gjort. Han har varit engagerad i socialt arbete, i församlingsarbete, i undervisning, i räddningstjänst och i utlandsarbete. Och Otto menar att allt detta ligger inom ramen för vad som är Guds vilja med hans liv.

– En tredje kallelsenivå konkreta frågor som: Var ska jag bo? Vad ska jag göra, hur och när ska jag göra det? I mitt fall har jag beslutat mig för att jobba som lärare på Mariannelunds folk-

högskola, och Gud har på olika sätt sanktionerat det beslutet.

Fjärde nivån är mer detaljerad. Då handlar det om beslut som måste tas varje dag. När ska jag gå upp och när ska jag lägga mig.

Hur förbereder jag mina arbetsuppgifter och hur genomför jag dem? Vad ska vi äta och när ska vi städa och så vidare.

– Det handlar om hur jag förvaltar varje ögonblick av mitt liv. Gud fattar inte besluten åt mig, det måste jag göra själv. Men eftersom jag vill leva i gemenskap med Gud söker jag naturligtvis uppriktigt hans ledning och hjälp att fatta kloka och bra beslut.

OTTO RIMÅS

petrusfakta

Hur vet jag vad som är Guds vilja?

Hur vet man då att man är i Guds vilja? Otto Rimås talar om tre hjälpmedel, som han kallar Guds ord, Guds frid och Guds finger.

1. Guds ord står för den objektiva, tidlösa uppenbarelse om sin karaktär och vilja som Gud givit oss i Bibeln. Den som vill vara i Guds vilja måste vara grundad i Guds ord för Gud leder aldrig någon i strid med vad han själv har sagt.

2. Guds frid handlar om den mer subjektiva upplevelsen av Guds ledning och sanktion, att känna vila i Gud inför den väg man valt.

3. Guds finger handlar om omständigheterna, att se Gud i det som andra kanske skulle kalla slump eller tillfälligheter. Som till exempel att en tidningsartikel, som kom i Ottos händer, blev en bidragande orsak till att han så småningom hamnade i Mariannelund.

– Men det faktum att Gud kan ligga bakom omständigheterna betyder definitivt inte att han alltid gör det. Så man gör väl i att iakta en viss försiktighet och inte övertolka vardagens trivialiteter.

Fotnot: Otto Rimås bok recenserar i nästa nummer av Petrus.